

[Indenrigsministeren]

at undgå likviditetsforbrug. De større likvide beholdninger bør således ikke omsættes i skattnedsættelser eller øgede udgifter. For amtskommunerne har regeringen dog tilladt et likviditetsforbrug på højst 250 mill. kr. Der er i henstillingerne nærmere angivet en række forhold, som kan give anledning til korrektioner.

I fortsættelse af disse henstillinger har regeringen understreget nødvendigheden af, at udgifterne for 1984 fastholdes på det aktivitetsniveau, som er indeholdt i 1983-regnskaberne. Efter regeringens opfattelse indebærer henstillingerne således, at såvel udgifterne for 1984 som budgetterne for 1985 bør sigte mod en nulvækst i forhold til 1983. Udgangspunktet for budgetlægningen for primærkommunerne må således være regnskabstallene for 1983 tillagt 4,5-5 pct. pris- og lønstigning for 1984 og 3,5 pct. for 1985.

Samtidig er det af betydning, at udgifterne for 1985 ikke finansieres ved forbrug af de stadigt voksende likvide beholdninger i kommunerne. Tilsvarende bør skattnedsættelser kun finde sted som et resultat af en nedsættelse af aktivitetsniveauet og ikke ved hjælp af likviditetsforbrug, øgede renteindtægter m.v. Regeringen tilføjer det derimod betydning, at kommuner og amtskommuner ved en likviditetsopbygning bidrager positivt til en opsparing i den offentlige sektor.

Når regeringen så stærkt understreger nødvendigheden af, at der ikke sker en stigning i de offentlige udgifter, er det, fordi de forbedringer i den kommunale økonomi, som nu kan konstateres, betyder, at den kommunale likviditet er stigende.

Forbedringerne er imidlertid kun opstået, fordi det er lykkedes næsten at holde de offentlige udgifter i ro. Det må derfor være forståeligt, at regeringen ønsker denne linje videreført.

Når regeringen samtidig har henstillet, at de kommunale skatter holdes i ro, skyldes det, at der efter regeringens opfattelse ikke er plads til en skattnedsættelse, som finansieres ved kommunalt kasseforbrug. Hvis skatterne skal nedsættes, forudsætter det en tilsvarende nedsættelse af det offentlige forbrug.

Det skal understreges, at regeringens henstilling om at holde skatterne i ro ikke er ensbetydende med, at kommunerne ikke selv

kan bestemme deres skatteprocenter. Regeringen har som nævnt tilkendgivet, at skattnedsættelser kan finde sted som et resultat af en nedsættelse af aktivitetsniveauet.

Spm. nr. S 772

Til *socialministeren* (9/7 84) af:

Lenger (VS):

»Hvilken principiel forskel mellem personer med ret til dagpenge under sygdom og personer med ret til løn under sygdom begrundes, at den ene gruppe risikerer at betale op til 24 timers løn for den første sygedag, mens den anden gruppe risikerer at betale op til 8 timers løn for den første sygedag?

Begrundelse

Ministeren siger i sit svar af 5. juli 1984 på spørgsmål nr. S 699, at personer med ret til dagpenge under sygdom ikke kan trækkes i løn for mere end 24 timer.

Dette er naturligvis en imødekommelse, men disse 24 timer er dog fortsat mere end de 8 timers løntræk, som maksimalt kan gælde for personer, som modtager løn under sygdom.

Spørgeren ønsker derfor oplyst, hvorledes ministeren begrundes, at han ikke vil tage initiativ til at begrænse løntræk ved karensdagen, så de maksimale 8 timer gælder for alle.

I forvejen er der en vis forskelsbehandling mellem personer med løn og personer med dagpenge under sygdom, idet lønnen jo er større end dagpengene.

Svar (16/7 84):

Socialministeren (Palle Simonsen):

Om baggrunden for, at der ikke i dagpengeloven er en grænse for dagpengefradraget for 1. fraværsdag svarende til 8 timers begrænsningen i lønbegrænsningsloven, henvises til besvarelsen 18. april 1984 af spørgsmål 29 fra folketingets socialudvalg (Alm. del - bilag 45).

Som oplyst i rapporten til folketingets socialudvalg om karensdag m.v. bevirker dagpengelovens beregningsregler, at dagpengefradraget bliver forholdsmæssigt større for lønmodtagere, der har en atypisk ugentlig arbejdstid, der er koncentreret på få arbejds-